Monsey Edition Special לעילוי נשמת ר' Double אברהם יוסף שמואל אלטר בן 122A65 ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם 34 MARINER WAY MONSEY NY, 10952 שלמה ע״ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

פרק ה' ו' דאבות

שבת קודש פרשת נצבים – ראש השנה – יום הדין Shabbos Parshas Nitzavim - Rosh Hashana - Yom Hadin September 24, 26-27, 2022 – ב׳ תשרי תשפ״ג – 10-20 אלול / א׳–ב׳ תשרי תשפ״ג

הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א ראש ישיבת שער השמים בירושלים עיה"ק

רעינות ופירושים לעורר את האדם לעבודת השי"ת והתחזקות באמונה ובטחוו מאת

🗓 **בודת חודש תשרי הוא קומה שלימה.** חודש תשרי מכונה בגמרא (ראש השנה יא.) 🛚 לאבד אפילו רגע אחד לבטלה מן היום הגדול והקדוש הזה, כמו שהעידו מקורביו ירח האיתנים' היות שהוא תקיף במצוות, וכתב ברש"י, דתקיף במצוות, היינו המצוות הרבות שאנו זוכים לקיים בחודש תשרי. שופר. יום הכיפורים וסוכה. לולב. וערבה. וניסור המים וערבה. המצוות הרבות הללו מעלות את כל החודש כולו שיהיה – זמן פנוי במשר היום השתדל לומר פרקי תהלים. נקרא 'ירח האיתנים'. החודש עצמו נעשה משובח יותר ומרומם יותר.

> הרה"ק **הרבי ר' ברוד ממעזבוז זי"ע (בוצינא דנהורא - הושענות)** תיאר את החודש הזה כמכלול שלם של עבודת השי״ת, קומה שלימה, המכווז כנגד גופו של האדם וכל איבריו. כל מועד וכל מצוה בחודש הזה מכווז כנגד איבר אחד של האדם. במלאת הימים האלה זוכה האדם לזכר ולקדש את כל רמ״ח איבריו ושס״ה גידיו על ידי המצוות והמועדים שמכוונים כנגדם.

> ראש השנה הוא הראש של כל השנה והראש של חודש תשרי, אותו חודש שתקיף מסובב במצוות, ולפי דבריו של הרבי ר' ברוך'ל ראש השנה מכוון כנגד המוח שבראש, ראש השנה הוא המוח של חודש תשרי. ולכן נקרא ראש השנה יום הזיכרוז'. כי הזיכרוז נמצא במוח וראש השנה הוא כנגד המוח.

> אף גם **בספר הק' 'מאור עינים'** (תהלים) כתב כעיז זה. כי בדומה לכל אדם עלי אדמות ששוכז לו המח בחדרי הראש. ועל ידי המח מרגיש בכל רגע ורגע את תנועותיהם של כל איבר ואיבר מאיברי הגוף. אפילו את האיברים הרחוקים שנמצאים בקצה השני של הגוף. הוא מרגיש על ידי המח שנמצא למעלה בראש. כר נם ראש השנה הוא המח והראש של כל השנה כולה, ולכן דווקא בראש השנה נסקרים כולם בסקירה אחת, כי המח מרגיש הכל כשעתא וכריגעא חדא.

> מ"ח שעות כנגד המח שבראש. אי לכר נדרשת זהירות מיוחדת מכל איש ישראל לנצל כראוי כל רגע ורגע מתוך מ״ח שעות של ראש השנה, כי לכל רגע השפעה מכרעת על כל השנה העתידה, "ולכן בבקשה מכם, לא יעבור רגע אחד ביום ההוא שלא יהיה לתועלת. אם בתורה. אם ביראה. אם בהרהור תשובה. וקבלת גדרים. יהרחקת עבירות, וסדר למעשיו שלא יהיה בקרי ח"ו, כי אם הכל לנחת ה' וברעדה לשוז הגה"ה הרבי ר' יהונתז אייבשיץ בספר יערות דבש – חלק שני – דרוש ה)."

> שהרי ראש השנה הוא המח שמשפיע לכל השנה. וכבר כתב הרה"ק בעל התניא בספר 'ליקוטי תורה' (דרושים לראש השנה ג). דכשם שהמוח ממשיר חיים לכל איברי הגוף. כד גם ראש השנה. שהוא הראש והמח של השנה. ממשיר השפעות יתוצאות חיים לכל ימות השנה כולה. וכדיבוריו המלהיבים של הרה"ה בעל ה'מאור שמש' זי"ע, שכתב לנו ברמזיו לראש השנה: "ואשרי מי שהוא זוכה לקדש ולטהר עצמו ומחשבותיו ולהכין עצמו לקראת אלקינו בכל המ"ח שעות שבראש השנה -שבזה ימשוך קדושה ודביקות השם על כל השנה, שיוכל להיות דבוק בנועם השם כל היום. וכל חלק מחלקי השעות שבראש השנה - יתנו עזר וסעד לכל יום מימי השנה. להמליר הבורא ברור הוא". ואפשר שמשום כר חרדו כל כר הצדיקים שלא

שיטות that hold differently. He concludes that it is hard to be מכריע ends with a beracha: "אלוקינו ירחם על בריותיו ויעשה שלום במרומיו וימנע" מגיפה וכל דבר רע". It was said by בי ב. סאלוויצק זצ"ל, that there was once a plague in the city of Brisk and R' Chaim sent his sons to the homes of the sick to help them. He quoted the ירושלמי brought in זרו"מ שכ"ז! ב"י homes of the sick to help them. He quoted the ירושלמי brought in זרו"מ שכ"ז! ב"י homes of the sick to help them. He quoted the ירושלמי someone in a ודאי סכנה. Some learn that this ירושלמי is only a מדת חסידות.

by phone. R' Moshe says that there are a few ביקור חולים by phone. R' Moshe says that there are a few aspects to this *mitzvah*. One is to *daven* for the חרלה to get better and to also inquire about his personal needs and offer assistance if needed R' Moshe says that if one isn't able to visit a choleh personally, one can at least fulfill some of the aspects of bikur cholim by phone, but it isn't complete. R' Moshe explains that even the davening for the choleh is more intense when one is physically present and therefore he is motivated by the sight of the *choleh* (and his suffering). This, of course, can only be accomplished by visiting the *choleh* personally.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

"ווה דבר השמיטה" - Selected Halachos of Shemita (6) Arba Minim in a Shemita Year. Last week we explained the

iustification of the process of the "Otzer Beis Din" setup, where

public representatives take care of the "ownerless" orchards and

pay workers a fee to pick the *esrogim* that grow themselves. The

Beis Din sets fair prices for wholesale/retail, markups, expenses.

etc. If a person chooses to buy such an esrog this year, it is a valid

choice but only if he will keep the following halachos, which are

not difficult to keep. In fact, there also might be the following

benefit: According to the opinion of Sefer Megillas Esther on

Sefer Hamitzvos (1), the **Ramban** holds that eating *shviis* produce

is the fulfillment of a *mitzvas asei*, which one can do by making

the esrog into jam and eating it. The Chazon Ish (2) argues and

Hefsed. The *Gemara* (3) learns from a *posuk* that one is not

permitted to "ruin" shviis produce. "Ruining" is defined as doing

something that does not let the produce come to its full potential

of being eaten in its normal manner. The Mishna in Shviis (4)

prohibits even picking fruit before they are fully ripe. Similarly,

one should eat the produce in its normal, maximum benefit way.

He shouldn't eat a vegetable raw when its normally eaten

cooked. The normal use is defined as its maximum benefit.

However, it is permitted to cause an indirect loss as a result of

says there is no fulfillment of a *mitzvah* when one eats them.

מאת מוה"ר ברוך הירשפלד שליט"א ראש כולל עטרת חיים ברור קליבלנד הייטס

normal usage. For example, one who wants to eat half a fruit is permitted to cut it open and eat one half even though the other half will now dry out sooner. Also, if a person sees shviis produce in a situation that it will get stale by itself, he is not obligated to go and refrigerate it to save it from becoming stale.

Esrog After Yom Tov. According to the above, one has two choices this year after Yom Tov. He can make jam from it and eat it before Chodesh Shevat 5783. There are no Terumos and Maasros issues on shviis produce and in other years, the esrogim have Terumos and Maasros taken off before they can be sold for the mitzvah. If one doesn't want to do this, or has too many family esrogim, he should just leave the esrog out after its Hoshana Raba usage and it will get hard and inedible within a few weeks. As mentioned, he doesn't have to go to efforts to save it from getting hard. When it gets hard, the *kedusha* of *shviis* goes off and one can wrap it up and put it in the garbage. There are some individuals who keep it fresh and return it to *Eretz Yisroel* to do *mitzvas biur*, which means putting it out as hefker for anyone to take.

Note: If other produce of *Shemita* arrives here, it is more complicated than the above, because the Otzer Beis Din entities don't send their produce, except for esrogim, to other lands, and what gets here can have additional complications of Shomur, Naavad and Sefichim, which will be explained later IY"H.

R' Noach Weinberg zt"l (R"Y Aish HaTorah) would say:

יהחיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למעו תחיה אתה וזרעד $^{\prime\prime\prime}$ - Why does the $\it Torah$ frame this as a choice and then tell us which choice to make? Because in truth, man is a composite of physical and spiritual. While the spiritual side wants life, the physical - it seems - does not, it wants death. Pleasure comes to a person tackling challenges and meeting them. Comfort and complacency are a step removed from death itself. We need to realize that we make choices every day, but *Hashem* is cheering for us not to be complacent - He wants us to choose life."

R' Simcha Bunim of Pshischa zt"l (Vedibarta Bam) would say:

יבאין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט וצדקינו במשפטי" - We ask *Hashem*, if there is not one good emissary to intercede on our behalf, then You should tell the accusers, 'דבר חק ומשפט' - there is a statute (חק) which has become the accepted law concerning one who is being judged in a matter of life or death. If no one in the Sanhedrin can find a merit for him and all rule that he is guilty, then the halacha is that he is exonerated (Rambam, Sanhedrin 9:1). If You, Hashem, tell them this, the result will be 'צדקינו במשפט' - You will vindicate us in judgment.'

A Wise Man would say: "Remember us for life - the purpose of life is to lead a life of purpose."

Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses WorldwideSince1980 (1-888-Mailway)

... (SIGN TOO!)

לעילוי נשפת האשה חיי בת +902,802 ר' אברהם קיפפעל ע"ה ארצייט בצום גדלי * תנצב"ה The Kiffel Family

Dedicated In Memory of הרב שלמה יעקב בן יהודה אריי זצ"ל נפי כ"ו אלול * תשע"ז By the Davis Family Chicago, Illinois

ונסיים עם דעתו של בעל **ה'משנה ברורה'** בנידוז. כי גם הוא. לאחר שהולך ומונה

זכרוז מוב לפניד - להחשיב כל רגע של ראש השנה שהוא המח של השנה

של **מרן הגרי"ז מבריסק זצ"ל**, כי למרות התמדתו הנוראה ודרכו לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה הקרושה. אבל בראש השנה שינה ממנהגו. וכל אימת שהיה לו קצת בהזרמנות. כשנשאל מדוע אומר תהלים בשעה שיכול לעסוק בתורה. ענה הגאוז

זצ"ל. שבצעירותו היה אכז נוהג ללמוד בזמנים הפנויים של ראש השנה. אר לאחר מכז שם לב שבשעת הלימוד נופלים בדעתו כל מיני קושיות ועיונים ובכדי ליישבם צריך לעיין בספרים, ומזה הוא חושש, כי הרגעים הספורים שלוקח לו ללכת ממקומו עד לארוז הספרים הוא חושש לביטול תורה. וחס לו לאבד אפילו רגע אחד של ראש השנה לבטלה, על כן הוא מעדיף לומר תהלים בכל רגע פנוי.

מנהגים שונים לסימנא טבא. והיות שראש השנה הוא היום המשפיע והמכריע לכל השנה כולה, וביום הזה נידון האדם מה יהיה עמו משך כל השנה הבאה עלינו לטובה, לכן מצאנו בגמרא (הוריות יב.) ובפוסקים כל מיני זהירות שנהגו להיזהר ביום ראש השנה. בכדי שלא להזכיר דברים שאינם טובים ולא נמשיר אותם. ומאידר גיסא נהגו להרבות במאכלים ששמם ומהותם מעוררים זיכרוז טוב. ובזכות זה אנו מבקשים לעורר זיכרוננו לפניו לטובה ולהמשיר עלינו כל מיני טובה וברכה לכל ימות השנה. סימו שלם כתב המחבר בהלכות ראש השנה שבו הולר ומונה כמה וכמה דברים שנהגו לאכול בראש השנה לסימנא טבא. או להיפר. נהגו לא לאכול. שלא לעורר עניינים שאינם רצויים. וכה כתב המחבר: ״יהא אדם רגיל לאכול בראש השנה רוביא. כרתי. סילקא. תמרי. קרא. וכשיאכל רוביא יאמר: יהי רצוז שירבו זכיותינו. כרתי. יכרתו שונאינו. סילקא, יסתלקו אויבינו. תמרי, יתמו שונאינו. קרא, יקרע גזר דיננו ויקראו לפניר זכיותינו". הוסיף על זה הרמ"א, "ויש נוהגין לאכול תפוח מתוק בדבש ואומרים: תתחדש עלינו שנה מתוקה. וכז נוהגיז. ויש אוכלים רימונים ואומרים: נרבה זכיות כרמוז: ונוהגיז לאכול בשר שמז וכל מיני מתיקה."

מאידר גיסא נזהרים גם שלא לישן ביום של ראש השנה. על פי המובא בשם הירושלמי. 'האי מאז דדמיד בריש שתא דמיד מזליה'. כלומר. כל מי שיושו בראש השנה יישו מזלו במשר השנה. כמו כז כתב הרמ״א שיש מדקדקים לא לאכול אגוזים. הטעם הפשוט הוא מפני שמרבה כיחה וניעה ומפריעים להתפלל כראוי. אבל יש לזה עוד טעם. היות ש'אגוז' בגימטריא 'חטא'. ואיז אנו רוצים להזכיר חטאים בהאי יומא רבה. בכדי שלא לעורר זכרונות שאינם טובות.

את כל הדברים שאינם ראויים לעשות משום סימנא מילתא. מסיים וכותב: "והנה כל אלו הענינים עושיו הכל לסימו טוב. ולכו פשיטא שיזהר מאד שלא יכעוס בימים האלו. מלבד גודל האיסור. כדי שיהיה לסימו טוב. רק יהיה שמח לבו ובטוח בד' עם התשובה ומעשים טובים". וה' יהא בעזרו לזכות לשנה טובה ומתוקה (בניז יעקב).

* Improve your connection with '7 all the time!

שוש אשיש בה' תגל נפשי באלקי כי הלבישני בגדי ישע ... (ישעי מא-י, הפמרה לפרשת נצכים)

Yeshaya HaNavi opens up the Haftorah of Parshas Nitzavim with the following declaration: "I will rejoice with Hashem; my soul shall exult with my G-d, for He has attired me with garments of salvation." While the mention of "garments of salvation" is clearly a metaphor to *Hakadosh* Boruch Hu redeeming Klal Yisroel and bringing us home to *Eretz Yisroel*, nevertheless, everything written in *Tanach* has a deeper meaning and this is no exception.

The Imrei Emes, R' Avraham Mordechai Alter zt"l expounds on this *posuk* and explains that just as a person who has become dirty changes his clothing and becomes *

וחנה היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ... (שמאל א' א-יג)

On the first day of Rosh Hashana the Haftorah relates did Eli HaKohen reprimand her, when he saw her being the story of the infertile Chana who miraculously gave birth to her son, Shmuel HaNavi. Now, although according to the Medrash, Chana gave birth on Rosh Hashana and the birth story in the Haftorah is meant to reflect the rebirth of the world on the first day of the New Year, there are some who disagree and say that Chana's prayer for a child took place on Rosh Hashana, and that is why we read this portion for the Haftorah. Based on this, it is interesting to note that a great emphasis is placed on the fact that while *davening* in the Mishkan, Chana did not raise her voice at all. Chazal say that on Rosha Hashana and Yom Kippur, a person should indeed raise his voice in prayer and pour out his heart.

Ironically, **R' Menachem Mendel M'Riminov** zt"l says over in the name of *Chazal* that in fact, the basis for why we do not daven loudly comes from this very tefillah of Chana. Thus, if Chana was indeed supposed to raise her voice in prayer, why didn't she? And if she acted appropriately, why

clean, so too, those who sincerely do teshuva and digress from their sinful ways, will merit to shed their metaphorically "soiled clothing" from sin and don "clean clothing" - in other words, *Hashem* will completely forgive them and absolve them of their sins, to avoid serious repercussions.

The lead-up to the *Yemei Hadin* is a special time when Klal Yisroel gets a chance to refocus our priorities and reflect on our past sins. We can begin shedding our "soiled clothing" from the previous year. It is only with a "full throttle" repentance that we hope to merit wearing the "clean clothes" that Yeshava HaNavi so aptly references.

quiet? It would seem that either Chana did something wrong or Eli HaKohen, the leader of the generation, was the one who incorrect. How are we to understand this story?

R' Yosef Patzanovski zt"l (Pardes Yosef) explains that the misunderstanding is due to the fact that Eli did not know what Chana was *davening* for. It was indeed the day of *Rosh* Hashana and for the tefillos of Rosh Hashana, we are obligated to raise our voices, which is why Eli went over to reprimand Chana who was merely standing there silently. However, what Eli did not realize was that Chana was not saving the *tefillos* of *Rosh Hashana* - rather she was praying for a child, which is a prayer that is not meant to be said aloud.

Taking a lesson from Chana, on the day of *Rosh Hashana*, when we are supposed to be raising our voices in collective prayer, one should also remember his own personal needs and requests, and not forget to daven for them as well - albeit quietly, so as not to draw attention to them.

בעלי ראתן - ר' יהושע בן לוי מיכרך בהו ועסיק בתורה ...

The Gemara brings various precautions that the אמוראים suggested to do, so as not to catch the very contagious disease called "ראתנ" from people who had it . בעלי ראתנ. Our *Gemara* relates that ביב"ל sat them next to him while he learned *Torah*. בעלי ראתנ. the posuk: משלי) "אילת אהבים ויעלת חר". This posuk describes the Torah as giving forth חן to those who learn it. So יב"ל said, "If the Torah" would protect him. The ריב"ל learns that בעלי ראתן even if he wasn't learning at that time, because the [לשמה] in other words, the *Torah* protects one that learns it [כוטה כא.] "תורה ביו בעידטא דלא עסיק בה, מגטא ומצלא" even at times when he's not learning it. Some *meforshim* learn that what Rashi means is that ריב"ל was actually learning with the בעלי ראתנ when he sat next to them & the לימוד תורה ברבים asks that we know the rule of **קובץ שיעורים** כאן אות רעז'**] ר' אלחנו זצ"ל** asks that we know the rule of שלוחי מצוה אינן נייקין " doesn't apply when it is בעלי ראתן So, since the בעלי ראתן were dangerously contagious, how was יב"ל to sit next to them & put himself in danger? אלחני answers that לימרד התנרה is different. It seems from the fact that אלחני , he is learning pshat like the meforshim that say ריב"ל was learning with the בעלי ראתו.

The אי, ס' מ' פרק ה' אות ו'ן ציץ אליעזר] discusses a case if a doctor is required to put himself in potential חלק ט', ס' מ' פרק ה' אות ו'ן ציץ אליעזר] to treat a patient that is contagious. He quotes a **תשובת הרמ**"א that says, regarding the *mitzvah* of ביקור חולים, we don't find any הילוק, if the הילוק, we don't find any הילוק not. The only restrictions we find are by בעלי ראתן. This seems to imply that one should not be concerned, yet the בעלי ראתן. This seems to imply that one should not be concerned. paskens that if a דבר (plaque) breaks out in a city, one should evacuate immediately, which means one should take it seriously. ע"ש באריכות. The רנ"ד ס' של"ה הגה"ט אות ב'ן שיירי כנסת הגדולה who doesn't distinguish between contagious illnesses & other

מאת הרב אברהם דניאל אבשטייו שליט"א מחבר ספר שדה אברהם

לקחי חיים ודברי התעוררות נסדרו עפ״י פרשיות השבוע

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבטיכם

כמבואר בלשוז הגמרא: "מלכיות כדי שתמליכוני עליכם". ואיר בוש לא יבושו והכלם לא ידעו אם מוציא מפיו ומשפתיו לבד הפסוקי מלכיות ואינו מכויז במחשבתו להמליר אותו ית"ש עליו. ואינו נותו במחשבתו שבח והודאה בשמחה עצומה לבוראנו ית"ש ויתעלה. על שבחר והבדיל אותנו מכל העמים לחלקו ולגורלו הקדוש להיות לנו לאלהים ומלכותו עלינו. ושמו הגדול ב״ה אינו מכנה רק עלינו עם קדוש – "אלהי ישראל מלר ישראל וגואלו". אוי לאותה בושה. כי לא כיוז ביום הנורא הזה כגזירת רצונו ית"ש בצווי אמירת פסוקים אלו. ובודאי לא יצא ידי חובתו. לכן כשיאמר פסוק ראשון: "ה' ימלור לעולם ועד". יכוין במחשבתו בשמחה עצומה עד מאד בזה הלשון: אני מקבל אלהותר ומלכותר עלי ועל בניי ועל בני בניי עד סוף כל הדורות, וישמח שמחה עצומה בלבו עד מאוד על שיש לו אלוה קדוש ומלד גדול ונורא. ומרוב גודל תשוקתו ראוי לקבל על עצמו מסירת נפש בציור איזה מיתה להראות אמתת אמונתו ביחוד אלהותו ית"ש ויתעלה זכרו לעד. ויכויז לתת לית"ש בזה נחת רוח גדול. וכזה יכויז כוונה זו בקצור בכל עשרה פסוקי מלכיות וביחוד בפסוק "שמע ישראל" ודי בזה". עכ"ל.

ולפי זה יש לומר. דזהו הטעם מדוע שופר הוא בכלל עבודת השופר. שהאופז לקבל על עצמינו עול מלכות שמים. ולשעבד עצמינו לעשות רוצנו ית' הוא ע"י התשובה, ולתקן כל החטאים והדברים שעשינו כנגד רצונו ית'. וזהו כוונת הגמ' "ובמה – בשופר". שתשובה הוא האופז לקבל עול מלכות שמים. ועי"ז אנו ממליכיז הקב"ה. ולפי זה יש לבאר המשר דברי הגמ'. מדוע אנו תוקעיז דוקא בשופר של איל, שהוא כדי שיזכור השי״ת מסירת נפש של יצחק במה שעלה על גבי העקידה למסור עצמו להשי"ת. דכשאנו מקבליז עול מלכות שמים. ואיכלל בזה גם שאנו מוכז ומזומו למסור עצמינו במסירת נפש על קידוש השם. הרי הוא נחשב לפניו כאילו הקרבנו עצמינו על גבי המזבח כמו שעלה יצחק על גבי המזבח. שאמרו חז"ל (בכמה מקומות) דכשאחד מקבל על עצמו לעשות איזה מצוה טובה. הרי הוא נחשב לפני הקב"ה כאילו עשהו, אפילו קודם שעשה אותו מצוה. וא"כ כשאנו מקבליז עלינו עול מלכות שמים. ובכלל עול מלכות שמים הוא שאנו מוכן ומזומן למסור עצמינו על קידוש ה', הרי זה נחשב כאילו הקרבנו עצמינו לקרבן לפני השי"ת.

ולפי זה יש לפרש דברי המדרש (ספרי פרשת בהעלותר פיסקא ע"ז) ז"ל: "מה ראו חכמים לומר מלכיות תחילה ואחר כר זכרונות ושופרות? אלא המליכהו עליר מבואר מדברי המדרש, דעיקר עבודת מלכיות. זה שאנו מקבלים עלינו עול מלכות שמים, הוא האופן שנוכל לבקש מאת השי"ת - "שנה טובה ומתוקה". והביאר בזה, דמאחר דמבואר שעיקר עבודת מלכיות הוא לקבל עלינו עול מלכות שמים. ולשוב בתשובה שלימה לפניו ית'. אחר תשובה כזה שפיר שייר לבקש מאת השי"ת שנה טובה ומתוקה, שזכרונינו באים לפניו לטובה. וא"כ לפי זה מובן הייטב מדוע אנו מתחילת סליחות ד' ימים קודם ראש השנה. והטעם שאנו מתחילת דוקא ד' ימים היינו משום שאנו כמו קרבז שאנו מקריביז לפני השי"ת בראש השנה. שזהו עיקר עבודת ראש השנה, לקבל על עצמינו עול מלכות שמים. ואנו מוכן לעשות כל מה שאנו מצוויז לעשות. ואפילו למסור עצמינו ליהרג למעז שמו ית'. וזהו כמו קרבז שעולה על המזבח. זהו רצונו ית'. וההכנה לזה הוא ע"י תשובה וסליחות.

סליחות". והמנהג הוא לעמוד לסליחות במוצאי שבת שלפני ראש השנה קודם עלות השחר. עכ"ד. הרי מתחיליז סליחות במוצ"ש לפני ראש השנה פרשת נצבים. וזה מרומז בקרא. ואיתא **בשו"ע** (סי' תקפ"א): "נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות יתחנונים מראש חדש אלול ואילר עד יום הכפורים. הגה: ומנהג בני אשכנז אינו כז. אלא מראש חדש ואילר מתחיליז לתקוע אחר התפלה שחרית. ויש מקומות שתוקעיז ג"כ ערבית; ועומדים באשמורות לומר סליחות ביום א' שלפני ר"ה; ואם חל ראש השנה ב' או ג', אז מתחילין מיום א' שבוע שלפניו". ע"כ.

ועי׳ במש״כ **האליה רבה** (שם) לבאר הטעם דבעינן לכל הפחות ד׳ ימים של סליחות וז"ל: "ד' ימים קודם וכו'. עוד טעם דבכל הקרבנות נאמר "והקרבתם". ובראש השנה נאמר (במדבר כט. ב): "ועשיתם". שיעשה האדם עצמו קרבן בראש השנה, ולהכי צריך ד' ימים, ע"י התענית יבקר ויפשפש בחטאיו דומיא דקרבו מפני המומיו". עכ"ל. הרי הטעם דבעינז ד' ימים של סליחות היינו משום דכמו דבעינז ד' ימים לבקר את קרבו, כמו כן בעינו ד' ימים להכין עצמינו קודם ראש השנה. שהאדם עצמו הוא קרבן לה'. אמנם צ"ב, מהו הכוונה בזה שהאדם עצמו יעשה עצמו קרבו לה' ביום ראש השנה. וכי יעלה על האדם על המזבח וישחט את עצמו?!

ונראה לבאר העניז בהקדם דברי הגמ' בראש השנה (טז. א): "ואמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות - כדי שתמליכוני עליכם. זכרונות - כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה. ובמה - בשופר. אמר רבי אבהו: למה תוקעיז בשופר של איל? - אמר הקדוש ברור הוא: תקעו לפני בשופר של איל. כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בז אברהם. ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני". ע"כ. וביאר הריטב"א דברי הגמ' אלו וז"ל: "ובמה בשופר. עיקר הפירוש דאכולהו קאי במה ראוי להמליכי ולהזכיר זכרוגכם לפני בשופר. שכז כתיב (מלכים א' א. לט): וית קעו העם בשופרות וימליכו את שאול עליהם למלר. ומלכותא דארעא כעיז מלכותא דרקיעא. והיינו דעבדינו נמי תרועה במלכיות ותרועה בשופרות". עכ"ל. הרי מבואר שעבודת "מלכיות" בראש השנה הוא ע"י השופר. וצ"ב מדוע בעינו השופר להמליר הקב"ה. הרי אנו יכוליז להמליר הקב"ה עלינו ולומר כל הפסוקי מלכיות אפילו בלי שופר. וצ"ב מהו עניז שופר לעבודת המלכיות?

ונראה לבאר בהקדם דברי **הרמב"ם** (הל' תשובה פ"ג. הל' ד') שכתב לבאר טעם לתקיעת שופר וז"ל: "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמו ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם יעזוב כל אחר מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה". עכ"ל. הרי עבודת השופר הוא להתעורר בתשובה, כמו שקול גדול מעורר מי שישו. כמו כן מי שאינו מעורר עצמו לשוב בתשובה, ע"י הקול של השופר יתעורר עצמו לשוב בתשובה שלימה.

וא"כ לפי זה יש לבאר מדוע השופר הוא בכלל עבודת מלכיות. שעיקר עבודת מלכיות הוא לקבל על עצמינו עול מלכיות שמים. ולשעבד עצמינו להיות עבדי ה'. ילהיות משועבד לעשות רצונו ית'. וכבר האריכו הספרים הקדושים שבכל פעם שאנו אמרים בתפילה פסוקי מלכיות צריר לקבע במחשבתנו – "קבלת עול מלכות שמים". וכדאי להעתיק כאן דברי **היסוד ושורש העבודה** (שער י"א. פרק ד) במש"כ האי ענין וז"ל: "אחי ורעי, אהובי נפשי, הלא עיניכם לנוכח יביטו ועפעפיך יישירו

EDITORIAL & INSIGHTS ON ONE'S MIDDOS TOVOS

מלכיות, זכרונות ... ובמה - בשופר ע"ב (ראש השנה מז.)

What is the very first sound a baby makes as it enters this world? As soon as a baby is born it cries. When the midwife and the mother hear that sound, they smile. They breathe a sigh of relief. Everything is okay. The baby is crying. The

FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

midwife places the baby in its mother's arms. The baby is comforted. When a baby cries, it is expressing a desire to be held. It is a cry that says, "Mommy, you are my protector, my savior. I am dependent upon you." Being in one's mother's arms is the next best place to being in one's mother's womb.

The Gemara in Rosh Hashana tells us that Hakadosh Boruch Hu tells His beloved children: "Say before Me, Malchiyos, Zichronos and Shofros. Malchiyos, so that you shall make Me your King. Zichronos, so that the memory of you will come before me for the good. And how should you do this? With the Shofar." This is odd since the Gemara clearly states that we should SAY all of these three things. And vet we are told to only SAY - to speak - the first two. and the way to say the first two is - with the *Shofar*.

Within these words, says **R' Gedalva Rabinowitz** shlita, Manistricher Rebbe, lies the secret of the power of the Shofar. When the Shofar is blown on Rosh Hashana, Hashem moves from His Throne of Judgment to His Throne of Mercy. Many difficult *gezeiros* are ripped up in Heaven at the time the *Shofar* is blown. Why is the *Shofar* so powerful that it can turn everything around and even does the work of Malchiyos and Zichronos? By blowing the Shofar we are literally shaking the world. The question is, is the *mitzvah* to hear the *Shofar* or to sound the *Shofar*? We *pasken*, to hear the Shofar as we say in the bracha "Lishmoa kol Shofar"- to hear the sound of the Shofar. We later say in our Tefillos, at the end of Shofros, "Shomea kol teruas amo Yisroel b'rachamim." Hashem hears the sound of the teruah of His Nation with mercy. So we see from here that the *mitzvah* is to hear the *Shofar* and the One who hears the *Shofar* is *Hashem*.

Chazal tells us, "Zeh hayom techilas maasecha, zikaron l'yom rishon." Rosh Hashana is the first day of Hashem's handiwork, it is a commemoration of the first day of creation.

But in truth, *Rosh Hashana* is not the first day of creation. It is the 6th day of creation. It is not the beginning of *Hashem's*

CONCEPTS IN AVODAS HALEV AND HEMSHECH HADOROS

FROM THE FAMILY OF

Chazal enumerate a number of remazim as acronyms for *Elul*. The above *posuk* is one example. The **Kitzur Shulchan** Aruch quotes another few: "איש לרעהו ומתנות לאביונים" and "אני לדודי ודודי ליי". He goes on to explain that these three

ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה' אלקיך ... (ל-ו)

represent Teshuva, Tefillah and Tzedaka, which we know annuls bad decrees. Our *posuk* of "ומל" refers to *Teshuva*: "איש לרעהו" to *Tzedaka* and "אני לדודי" refers to *Tefillah*, which is called a "shir" - a song of a friend. This reminds us to strengthen ourselves in these three areas to be zoche badin.

There are another two that I would like to mention. I heard in the name of R' Matisyahu Salomon shlita, that Elul stands for "אהוב למעלה ונחמד למטה" which means, that besides for working on our avodas Hashem in order to find favor in *Hashem's* eves, we must also make sure that our interpersonal

ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור ... (סדר זכרונות לר"ה)

In the closing section of *Zichronos*, we ask that *Hashem* remember the zechus of the Akeida. The word "הַּעִּם" seems to be superfluous. The **Vilna Gaon** zt"l explained, based on a

handiwork. It is the culmination of the entire creation! The **Ran** explains that the day Adam was created was the last day of creation but it is considered the first day of the creation of the world. Since the purpose of the world is Man, the day Man was created is considered the first day of creation. In **Kisvei Arizal** it is written that every year is a repeat of what happened when Adam Harishon was created. This means that on *Rosh Hashana* every one of us is born anew.

We know that there are 4 types of species in the world. Domem - an inanimate object. Tzomaiach - a plant. Chai - an animal, and man is called *Medaber*. A talker.

Rosh Hashana is referred to in the Torah as "Yom Teruah." Teruah is a lashon "yivava" which means to cry. The Baal **HaTanya** writes that sound without speech is crying. On *Rosh* Hashana, a man who is a Medaber is born, but a baby cannot speak. A newborn baby knows only how to cry. On Rosh Hashana we cry out to Hashem with the Shofar. This is why we say, "Shomaia kol teruas amo Yisroel b'rachamim."

When a baby cries, he is expressing to his mother. "You are my protector, my Savior. You are my EVERYTHING and I am completely dependent on you." The blow of the Shofar is the way we do Malchiyos and Zichronos. It is our way of connecting to *Hashem* on a most intimate level, like a newborn baby. The cry of the *Shofar*, like the first cry of a newborn baby, is the sweetest sound in the world. It immediately arouses feelings of compassion and love. On Rosh Hashana we are pure, we are vulnerable, we are helpless. The only thing we can do is turn to our Source of Life, our Source of Sustenance, *Hashem*. And the way we express that special connection to Him is with the cry of the *Shofar*.

R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

relationships are blossoming. We interact with people all the time; in shul, at work, on the street, in stores, at school, at home, etc. We have so many opportunities to smile, to help, to be generous and forgiving. Let us make good use of these chances to better our ahavas habriyos.

Secondly, the *meforshim* write on the *posuk*, לולא האמנתי "אלול" contains the letters "אלול". One machshava may be that through Elul we see and have faith בטוב ה'. Elul should not be considered a frightening time, but rather a gift from Hashem. We have a chance to repent and attain a clean slate. A chance to reflect on our lives and direction. And maybe above all, to forge a stronger relationship with *Hashem*, drawing Him closer into our lives, 24/7.

May we all be zoche to a ksiva v'chasima tova, a שנת גאולה וישועה. for all of Klal Yisroel, Amen.

Gemara in Shabbos 89b. The Gemara says that Yitzchok Avinu will intervene on our behalf and accept full responsibility for us in the zechus of the Akeida. Hence, today, a day of

judgment, we proceed to evoke Yitzchok's merits.

disappeared in all directions. And just at that moment, unaware of this sudden change of plans, Yossele stuck his head gleefully out of the window in order to give the signal to his cronies that they should be ready to catch the loot. The night watchmen looked up and saw a man hanging near the top of the steeple, calling out in a language they could not understand. Overawed by this marvel, he hurried to wake up the parish priest. All the local gentiles were soon on the scene, and when they opened the church they discovered to their horror that all their bejeweled objects of worship were gone!

They climbed up, seized Yossele, and threw him into prison pending trial. When the day came, and he was brought before the judges, Yossele argued that his intention was only to test whether the icon they worshiped in church was a thing of substance. He decided to visit at night, undisturbed by anyone, and to pray to it that he be granted a more generous livelihood for the support of his wife and two children. If it helped, then he would know it was divine, and he would worship it all his life. When, however, he had prayed there a few times, and had received no answer, he lost his patience, and addressed the icon as follows: "Look, you're fooling everyone around these parts into worshiping you because they think you are divine. But I can see there's nothing to you. Better that I take you and sell your gold; that way at least I'll have a livelihood!"

Yossele continued his explanation to the court: "You realize, your honor, that I have done you a great favor, for now you know that there is no point in worshiping these objects of nonsense!" The judges were shocked and horrified. Notwithstanding Yossele's logic, they sentenced him to be burned alive in front of the entire populace. After handing him the sentence in writing, the chief justice said: "You still have a way of saving yourself from this wretched death. Because you are so young, and you showed such prowess in climbing to the top of the steeple, we have decided that if you convert to our religion we will let you live. Not only that: we will give you all kinds of gifts, and make you rich."

The answer was bold and clear: "I, Yossele the thief, have committed plenty of sins in my lifetime. But to betray his faith, that Yossele the thief will never do, even if he is tortured by all the means in the world. Why would you exchange the living G-d for a dumb stone, fashioned by the hands of mortal man, a thing which wasn't even able to defend itself against me? Yossele may be a thief, but to change his faith, that he will never do, whatever happens."

He was thrown back into his prison cell, and when the day arrived, an eager crowd assembled to watch the spectacle. He stood next to the fierce flames of a burning barrel of tar, and the parish priest addressed him in measured tones: "My son, you still have a chance to save yourself from a horrible death - join our Religion of Love. If not, you will be thrown into this burning barrel and boiled alive." Once again, the answer rang loud and clear: "I, Yossele the thief, may be a thief, but to change my faith - never!" They seized his shackled hands and plunged them into the barrel. Yossele writhed in unspeakable agony. He was held up only by the hands of the burly gentiles who surrounded him. But he cried out at the top of his voice: "Yossele the thief will be burned in fire - he will suffer all the tortures you can invent - but he will not convert!"

When it was all over, his mortal remains were handed over to the Jewish community for burial, and the simple gravestone in the old cemetery of Shpola records the date of his martyrdom. "Nu, what do you say about my thieves now?" the Shpoler Zeide would say. "Just see what good points they have to their credit!"

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבמיכם זקניכם ושמריכם כל איש ישראל ... (לא-א)

limited on this world. He was getting older and his health was far from stellar. He knew that his days were numbered.

to visit. The children all hurried to make arrangements, and they traveled from near and far, until they were all present and surrounding their father as he lay prone on his deathbed. With a heavy sigh, he began to give over his parting words.

"Please bring me a bundle of reeds," he asked. The children all looked at each other, surprised. What was this? But they hurriedly complied to his dying request.

"Now," said the old man, struggling with each word, "I ask of each of you, can you break this bundle in half?"

Each child took the bundle in his or her hands, but try as they might, they simply could not break the sturdy bundle. After many strenuous attempts, they all gave up. Seeing this, the father asked for the bundle back. He took the bundle in his

There was once an old man who realized his time was shaking hands, untied the strings, separated the reeds - and what do you know, he cracked them all in half!

The children looked at each other, not guite sure what to One day, he called all of his kids and asked them to come make of this. "Now I will explain," he said to them. "You are like this bundle. When you are together, you children will be unbreakable. You will be able to stand up to the challenges of life with ease and ride the vicissitudes of life to success. But if you separate - you are all on your own and easily breakable."

> נמטל: The **Zohar** explains that this *parsha* is referring to *Rosh* Hashana. We are standing before the King of all Kings and we must contemplate our past year's performance. However, many feel, perhaps correctly, that they underperformed this past year and are not worthy of a favorable judgment. The Torah hints to us a way to deal with this too, explains the Me'am Lo'ez. When we are standing together, we are unbreakable. Unity is one of the most powerful and effective tools we have and if we can show that to *Hashem*, we will always prevail!

hands of the enemy or into the hands of any other creature.

Ray Yitzchak Dahan z", who was almost 100 years old at the time, told the following story to the Baba Sali. Chacham R' Yisroel Abuchatzeira zt"l. R' Yitzchak had the great privilege of being counted among the close disciples of the Abir Yaakov, Chacham R' Yaakov Abuchatzeira zt''l, the Baba Sali's grandfather, and accompanied him on his many travels. Being accustomed to Rabbeinu Yaakov's miraculous behavior, he did not bother recording in his memoirs many noteworthy events, save for this and a few other isolated occurrences:

During their visit to the Moroccan city of Sifro, Rabbeinu Yaakov desired to visit the cemetery and the grave of a "holy young man." This was the burial place of a young Torah scholar who had departed this world in his prime. On arriving at the cemetery, they were informed that the young man's grave, which was in a chamber off a long catacomb, had subsided so deeply into the ground that its roof almost touched the ground. Instead of entering at the gates and advancing down the hallway from room to room, one had to bend over and crawl slowly until they reached the grave. Members of the local Jewish community who wished to pray at the grave of the "holy young man" did so at the entrance to the cave, where the gates had sunk so low that they were barely visible.

As Rabbeinu Yaakov approached the entrance to the cave, before he had even placed his foot on the threshold, the gates arose and stood as tall as a man. Not only did the gates stand up straight but even the inside of the cave widened out, all in honor of the tzaddik of the generation, the Abir Yaakov, so that he would not have to exert himself too much.

Rabbeinu Yaakov entered the cave and spent approximately two hours at the grave. The moment he left, the gates returned to their former sunken position leaving no trace of their elevation. Rabbeinu Yaakov turned to his escort, R' Yitzchak Dahan. and told him, "Know that at this moment the deceased is not in his grave, he is at present in the holy city of Jerusalem. Tomorrow he will return and we too will return to meet him at his burial site."

The following day when they arrived at the cave - after the gates once again rose to human height - Rabbeinu Yaakov entered the crypt, and when he emerged he was elated that he had found the "holy young man" in his grave.

Not only did R' Yitzchak not understand exactly what *Rabbeinu Yaakov* was telling him, but he did not even attempt to understand! Before his eyes, he had witnessed behavior that could not be fathomed by ordinary human beings ...

Near the resting place of the Shpoler Zeide, R' Aryeh Leib of Shpola zt'l, stands the tombstone of a man who "Sanctified the Name of Heaven in public." The grave is known by the local townsfolk as "the grave of the martyr, Yossele the Ganev (thief)." But how does one call a martyr a thief? In 1929, a chasid by the name of Reb Raphael Wiltz (or Wolf) of Skoli, Galicia, recorded in his final memoir, that in 1881 he visited Shpola, in Russia. While there, he questioned a number of local residents about this curious grave, and the following is what he learned from them: There was a band of thieves in Shpola who maintained a personal connection to the Shpoler Zeide. Whenever one of them was caught and had to serve a sentence, the tzaddik used to send him food and drink and attend to all his needs. He would say: "Ribono shel Olam, Master of the Universe! Just look at my thieves. Why, even the least worthy of them is full of good points!"

It is told that one Rosh Hashana when the prayers were over, the Shpoler Zeide told his congregation that during davening, he discovered to his anguish that the accusing angels had erected a wall between the prayers of the House of Israel and their Father in Heaven. He had turned and toiled in every possible way, seeking some opening through which he might force his way through - but the iron wall stood firm, locked and bolted, defying any challenger. "It was then that I recalled my thieves," the Shpoler Zeide went on to explain his congregation, "for they are able to break the strongest of locks. I quickly called them, and straight away they shattered the locks and broke down the wall. A new light shone forth, as the Almighty rose from the Throne of Judgment and rested on the Throne of Mercy. The angels of mercy brought in the prayers of all Israel to the presence of Him Who listens to prayer, and the supplications of His People were accepted graciously. I thank the Almighty that through my thieves I was able to bring about a salvation for all of Israel for the forthcoming year."

Now in Shpola there lived a young burglar of slight and athletic build, who could clamber up any stone wall with the greatest of ease. He was known as Yossele Ganev ("Yossele the thief"), and whenever his colleagues were confronted with a professional problem involving a narrow passage he would make his services available to the cause.

One day, the local thieves planned to steal a fortune of silver, gold, gems that was found in the main church of Shpola. It stood in the middle of the town, a solid stone edifice with a tall steeple. The only way to reach the interior was for one of them to climb up the steeple, and to break his way inside through a small window near the top. The little band of burglars collected in the dead of the dark night behind the massive walls of the church, while Yossele climbed swiftly up to the top of the steeple, wriggled in through the little window, and found his agile way in the gloom down the steep interior staircase that took him all the way to the floor. Once there, he piled all the golden icons and other valuables into the tablecloths that he found there.

Suddenly, the night watchmen appeared on the scene outside the church. With exemplary alacrity, the waiting little band

Perhaps we can take another approach be"H. The **Pesikta**, The *Gemara* explains that we are judged on our own regarding the posukim of Rosh Hashana, comments as individual basis. If so, we might have thought that the Avos follows: "Hashem says the gentiles have no merit of zechus avos when being judged. But the Yidden, even if they are be based solely on our own merits. Hashem, therefore, found guilty r"l, will be exonerated b'zchus ha'avos." Then explains that even on Rosh Hashana, the Avos can help. You there's a fascinating give and take. Klal Yisroel asks, "Even know why? Because the Avos are who we are! All their on Rosh Hashana?" Hashem responds, "Yes, even in the posukim (Tefillos) of Rosh Hashana, the Avos are mentioned b'remiza." We must understand: what was the safek that Klal long as we keep their mesorah going, they can be part of our Yisroel had? Our davening is always replete with zechus avos! Why would Rosh Hashana be different?

It may be possible to explain based on the *Chazal* that on

Shomer Shabí

cannot interfere or sway the din in our favor because it must extraordinary deeds and *mesiras nefesh* were transmitted to us and enables us to become who we can be. The caveat is as essence. Thus, we close the beracha with "המים". Even today, we can still access their incredible zechusim.

May it be *Hashem's* will that in the *zechus* of our *Avos* and

מעשה אבות .... סימן לבנים

מוב מעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי ... (תהלים קימ:םו - קודם תקיעת שופר)

A grandson of the Sar Shalom of Belz, once spent Shabbos in the Hungarian town of Kerestir, after which he continued his travels. A few days later, he stopped in Kalev, where he visited the Rav, the **Be'er Menachem**. When the Kalever Rav heard where his guest has spent the previous Shabbos, he became excited and asked for his opinion of the renowned Tzaddik, R' Shayele of Kerestir zt"l. The man smiled and shrugged. "What shall I tell you, Kalever Rav? I am a traveler, and I am acquainted with many of the great tzaddikim. But R' Shayele - with his leffel, the spoon with which he feeds Yidden, will outweigh all the others in the next world!"

The moments before *Tekias Shofar* are among the most sacred in the year. *Tzaddikim* have different customs: some immerse themselves in the mysteries of the Zohar HaKadosh, others are engrossed in a complex sugya in Shas, while many simply recite timeless words of *Tehillim*. R' Shayele had a unique avodah at that auspicious hour. As Chassidim generally do not eat before *Tekias Shofar*, R' Shayele anticipated that the *Chassidim* would be quite hungry at the end of the lengthy davening. He spent the few minutes before tekios preparing a grand Kiddush so that they wouldn't have to wait to refresh themselves following davening. Just as soon as the tefillos were completed, food would be available for the hungry Chassidim. So important was this task to the Rebbe that he insisted on performing it himself. He stood in the kitchen, concentrating intently as he cut the cake. Only then did he head out to *Tekias Shofar*.

He once quipped, "Other Rebbes are engaged in 'razin' (the deepest mysteries of the world) while I do not delve into secrets - I am engaged in 'L'soivah v'lo L'razoin' ("for plenty, not for scarcity.") making sure that Yidden eat their fill!"

One year, on Rosh Hashanah, an overflow crowd filled the Rebbe's court in Kerestir, and there simply wasn't enough food to feed all the guests. On the first night of Yom Tov, R' Shayele sent for Nechemia, the local baker, and asked him to please bake several batches of large challos. The baker hesitated, arguing that if he were to work on Rosh Hashana, he would be unable to daven properly. "Don't worry. I will daven for you, Reb Nechemia, and we won't blow the shofar until you arrive."

Nechemia was calmed by this and, after davening Shacharis alone at the crack of dawn, he got right down to work. He stood by the oven throughout the morning, baking fresh challos. When he completed the task, he headed over to the beis medrash and only then did the tzibbur begin Tekias Shofar.

With R' Shayele pleading on his behalf, Nechemia the baker testified that he merited an unusually blessed year.

שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד ... (תפילה בליל ראש השנה)

On both nights of Rosh Hashana, we recite the special Tefillah of "L'Dovid Mizmor" towards the end of Maariv. This tefillah keeps with the theme of Malchus and Hashem's mastery over the entire universe. The Medrash tells us that Shlomo Hamelech davened for the gates of the Bais HaMikdash to raise themselves, seeing they were too low to admit the holy Aron. When the gates demanded to know who was going to enter that they had to change their posture, Shlomo said that "the King of glory wants to come in." This did not satisfy the gates and they demanded again who this king of glory was. Shlomo replied that it was "the Lord, mighty and valiant, the Lord valiant in battle." This still did not prove enough to persuade the gates to raise their heads until Shlomo added that the King of glory he spoke about was "Hashem, the Lord of hosts, He is the king of glory." Up until that moment the gates had threatened to crush Shlomo. When they heard the latter description of *Hashem*, they opened up immediately. Seeing these gates had shown this honor to *Hashem*, He in turn promised to reward them saying that if and when He allowed His Temple to be destroyed these gates would not fall into the